

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Fvrsei Confessoris, cuius præclarè & prolixè meminit Venerabilis
Beda lib. 3. cap. 19. de gestis Anglorum. Claruit sacer Confessor Anno
Domini 644. & sequentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA S. FURSEI CONFESSORIS,

cuius præclarè & prolixè meminimus Venerabilis Bedæ
lib. 3. cap. 19. de gestis Anglorum. Claruit sa-
cer Confessor Anno Domini 644.
& sequentibus.

Vide Cæf.
Baro in No-
tat. marty-
Rom.
Item Tō. 8.
Annal.

SANCTVS Furseus, vir vitæ venerabilis. se-
culi dignitate inter suos clarus, à primis an-
nis, spreto fastu, animum ad rerum cælestium
studia intendit. Instructus enim maximarum ar-
tium cognitione, & monasticæ vitæ disciplinis
præclarè excultus, monasterium condidit, ut quæ-
plurimos ad eandem vitæ rationem induceret,
palesque pietatis studiosos congregaret. Nec
defuit numerus, splendore virtutum eius & mo-
rum suavitate allectus. Itaque confluenta ad sacra
illa castra multitudo, Furseus cū parentibus cō-
siliū inire decreuit, ut quàm commodissimè se-
curitatemque sacer ille grex Christo militaret.
Hac pia sollicitudine agitatus, itinere se dedit, sed
mox languente corpuculo, ex itinere ad proxi-
mam quandam casam delatus est. Ibi verò præua-
lente ægitudine, anima illius è corporis ergastu-
lo migrasse, & mirificam visionem hausisse fer-
tur. Densa enim caligine circumdata, vultus con-
spexit angelicos, è quorum numero vnus, candi-
dulo scuro & fulgureo armatus gladio reliquos
præcedebat. Subsequēbantur alij duo pari candore
fulgentes: qui mira suavitate animam illius
oblectabant. Quin & multorum angelorum mil-
limum sibi concentum audire, quo tam suavi-
ter afficiebatur, ut corporeæ planè consuetudinis
oblitus: cælesti gloriæ se interesse crederet. Dum
hæc sunt, anima illius, iam contubernio corporis
soluta, angeli vnus ministerio ad corpus reducta
fuit.

16. Ianuarij.

Construit
monasteriū.

visio mira-
bilis.

Anima eius
corpore re-
nituitur.

fuit. Quæ quo modo quove ordine confecta
rint, intelligere non potuit, nisi quod corporis
sarcina se ante gravatum, quam tam dulci
lorum societate destitutum sciret. Tunc vero
mento temporis pro suaui melodia planctum
gubrem cum eiulatu audiuit; vnde attonito
lis: exclamavit, Quid agitis? At illi suscitanti
tè corporis stupore defixi, totam rei seriem
ponere cœperunt; contestantes corpus etiam
iacuisse, tumulo, de more, iam iam inferenda
Ille verò præter suspiria nihil ædens, languentem
corporis vires sacris mysterijs refecit.

Rursus mira
ei offertur
visio.

Rom. 7.

Matth. 6.

Ibid. 18.
Demones
horredè eò
accusant.

Ibid.

Porro toto adhuc biduo languentem & gra-
vitate periclitantem parentes & cogi-
tatione solabantur, cum ecce, irruentibus repente
nebris, ille graui sopore opprimitur, & à corp-
ris consuetudine rursus auellitur. Aderat ipse
didum angelorum agmen, cum horribili
cacodæmonum caterua: quas pro humana fra-
tinitate vt vehementer formidare cœpit, angeli
mox hortatu confirmatus est, ne trepidaret. In
vera fide, quæ in Christo Iesu est, eorum calu-
nias & improbos conatus despiceret. Trepidati-
onem nihilominus vrgebant hostes animarum
premebantque, & sempiterno supplicio dignum
clamitabant. Non solum enim, dicebant,
qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus,
digni sunt morte. Ociosos sermones sapienter
protulit, & nullam de his rationem reddet. Dixit
Christus; Nisi remiseritis hominibus peccata eor-
um, nec pater vester cælestis dimittet vobis pec-
cata vestra. Vbi est iustitia Dei? Si Deus iustus
nunquam hic cælesti gloria fruatur. Nunquam
scriptum, Nisi efficiamini sicut paruuli non intrabitis
in regnum cœlorum? Vbi aut quando hanc

perfectiōnis virtutem declaravit? Et adhuc vos
nostris eum manibus præripieris? Et adhuc in in-
iuria perseverabitis? His alijsque cū Furseum
adversarij rationibus oppugnarent, Angelus sua
eos virtute cōterens, ad iustum Dei iudicium pro-
vocavit: & Furseo ut oculos in mundum conuer-
teret imperavit.

Tunc vir sanctus vallem sub se positam, è qua
quatuor flammæ in quatuor mundi partes spar-
gebantur, vidit: quæ sua sæuitia terram undique
populabantur. Tū Angelus, nosti inquit, visio-
nis huius mysterium? Furseus cū se ignorare re-
spondisset. Hæ, inquit, sunt, quæ mundum pravis
cupiditatibus inflammant, & homines in sem-
piternam pestem perniciemque trahere nitun-
tur.

Cumque paulatim ignis magis magisque sæui-
ret, tandem & ipso Furseo appropinquare visus
est. Qui periculi imminentis magnitudine pau-
dus, supplex ad Angelum se recepit; qui hinc inde
discussis flammis, securo eum animo esse iussit; nā
inquit, quod non accendisti, nequaquam in te ar-
debit. Vniuscuiusque enim opus, pro meritorū rati-
one ignis hic examinat. Cumque hoc modo, Angelo
duce, per medias flamas graderetur, quatuor iur-
sus cacodæmones horrendum vociferantes, minu-
tissima quæque & levia delicta replicabant, suppli-
cans; semper itero ea plectenda dicebant. Sed An-
gelus contritis deivictis; adversarijs, ad iustum Dei
iudicium provocavit. Cui calumniator: Si Deus
(inquit) iniquus non est, & si mendacium, & man-
datorum illius transgressio ei displicet, vir iste
pœnarum expers non erit. Cū enim seculi va-
nitatibus semel nuncium miserit, adhuc se passus
est, foribus eius inquinari. Et cum Deus vnicuique
de

Nota im-
pro-
bas dæmo-
num accu-
sationes.

Eccli. 17.

de proximo suo mandauerit, ille sæpè diuini
 legis transgressores, neque de iniquitate compo-
 neque diuini iudicij terrore à scelere reuocauit.
 Hæc aliaque improbi magna contentione
 bant, & instabant, & vim etiam interdum
 conabantur. Quos Angelus Domini, tanquam
 phemos in Deum, fudit fugauitque; & Fursei
 immensa claritate circumfusum: Angelorum
 minibus sociauit.

Boeanus &
 Meldanus
 Episcopi, cū
 eo loquan-
 tur.

Is autem sublati sursum oculis, innumera
 gelorum agmina, eximia claritate fulgentia
 spexit, inter quæ duos venerabilis vita Episcopi
 qui non ita diu ad illam gloriam vita functi
 migrarant, obuios habuit. Horum nomina
 Boeanus & Meldanus, qui ob insignem vita
 citatem miro omnium præconio in Ecclesia
 celebrabantur. Hi Furseum ut se ad relictum
 poris contubernium reciperet, monuerunt,
 ut maxima vocis contentione populum in
 sceleribus inquinatum, à mentis furore ad
 tis studium & diuinæ legis cultum reuocaret.
 rati sunt. Atque ut diligentius & maiore cura
 ctu in eo pietatis officio versari posset, de hanc
 cordis prauitate, de virtutum vitiorumque
 ra, luculenter admodum multa disseruerunt.

Famis duo
 genera.

stremò addiderunt, duo genera famis terram
 uersam inuasisse; vnum, in abundantia sapiens
 intelligendi verbum Dei & non implendi;
 verò, tenacia mentis in abundantia diuitiarum.
 Et quamuis multis magnisque populis totius
 leribus, ad iracundiam prouocatus esset. Do-
 nus, eius tamen furor lōgè acerbius in viros
 cipes & Ecclesie doctores accensus esset. No-
 cū illi prophetarum monitis eruditi, bonum
 malo, & malum à bono discernere deberent.

tamen intoleranda quadam mentis cæcitate pro-
rupissent, ut cum miseranda quadam religionis
superstitione conflantes, inanem tantum sancti-
tatis speciem sequeretur. Sunt enim qui cum spi-
ritualibus vitijs impugnantur, & cum ijs con-
flictere deberent, ijs omiſſis, corpus inedia conficiunt.
Nocturnas illusiones pati, crimen ingens, dirisq;
penitentia laboribus expiandum, statuunt: super-
bia verò & inuidia peste agitari, pro nihilo du-
cunt. Sunt & alij, qui in assiduis precibus sine mè-
tropolitatis, & ciborum abstinentia magnam san-
ctitatis opinionem habent: in vera autem san-
ctitatis laude, & ab omni falsa religionis specie
remota, nullam omnino operam locare volunt.
Quæ æge & hæc auribus eorum inculca, ne dum
honestam speciem fictæ sanctitatis opinioni præ-
tulerint, tanto grauiores poenas luant, quanto vi-
tia hæc leuiora esse credunt.

His dictis, sancti illi viri cum vniuerso angelo-
rum agmine in cælum recepti sunt: Furseus verò
cum tribus Angelis ad corpus redire iussus. Cum-
que voracibus iterum flammis appropinquarent,
per medium quidem, hinc inde discussis, gradie-
batur: sed vir quidam, illi non ignotus, ex igne
proflans, maxillam eius humerumque exulſit, &
censone, ut eum; acrioribus traderet supplicijs
cruentandum, virgite & vim intentante, Angelus
obſiſit, ac pertinacem in flamas prostrauit, con-
uertitq; ad Furseum: Quod incendiſti, inquit, hoc
in te iſſit. Si enim viri huius vestimentum, in pec-
catis mortui, non suscepiffes, nullam in te poenæ
illius vim exercere potuiſſes. Sed hoc iam sup-
plicio eruditus, caue ne deinceps donis muneris
habes, ex testamentis sceleratorum, & in peccatis
momentum contaminaueris; quin potius legata e-
ius inſer-

Hypoerita-
rū conditio.

Reducitaz
anima Fur-
ſei ad cor-
pus.

T

inſer-

iusmodi, pauperibus iuxta sepulchrum eroganda curabis. His alijsque sermonibus, instructus tuus mortalitatis ergastulum quamuis inuitus intrare debuit. Cumque moras necceret, & corporis iterum constringi vinculis formidaret. Non inquit, Angelus timere, sed reuiuiscens corporis fontana abluatur, & dolor omnis, cōcrematione solo remanente fugabitur. Inde Furseus, quod profundo somno suscitatus, sublati oculis pariter, Vicinos ac clericos astare conspiciens, uita ditaque ex ordine narrare cæpit: cumque uita perfulus fuisset aqua, cicatrices incēdij quo dicitur vir iniquus afflixerat, & in facie, & inter scapulas eius apparuerūt. Nec mora ecclesiasticę officij progressu omnib. maxima cōtētione diuini iudicij ueritatē annunciant. Erat uero incredibili gratia præditus, ita ut omnes non minus admirati morē quā admirationē traheret. Ex obsequiis corporibus dæmonia fugabat, peccatores, & longi peccandi consuetudine in sceleribus obdormitos, ad mentē reducebat, pauperes & egrotos patienti ope subleuabat, in omnib. deniq; egregie charitatis beneficiū impēdebat, Dumq; uniuersis in spatio, Hybernię populos, ad omnē pietatis uirtutis rationē informasset, anniuersarius inibat dies, quo carne solutus uisionē uiderat. Multa igitur uiris præstanti religionis præsentibus, uultus haud vulgari languore corporis prostermatus, eoque deducitur, ut in solo peccatore vitalis spiritus palpitarer. Eo uero momento angelus Domini adfuit, & omnia quę ad diuini uerbi ministerium ritē spectabant, diligenter exposuit; hortaturque eum est, ut nullis periculis uel laboribus frangeretur: nam duodecim adhuc annos multis sceleribus superandos esse, quibus expletis optantissimam

Magna in
Furte gratia.

Miracula
eius.

Angelus ei
apparet.

firma beatorum requie, quam viderat frueretur.

Institit igitur multo ardentius vir sanctus divini verbi prædicationi: importunè opportunè

voum quemque, sine personarum acceptione, commonefaciens. Completis verò annis decem, reli-

ctis omnibus, quæ habere videbatur, paucis cum fratribus, ad insulam quandam in mari sitam profectus est: atque inde paulò post in Saxoniam transfretus, ubi à Sigeberto rege, summo honore ex-

ceptus divini verbi semina vberissimo cum fructu passim sparsit. Et quia insignis quidam locus in castro situs, ædificando monasterio valdè idoneus, traditus ei fuerat, eò acceleravit, ne mortis aduentu opus impediretur. Eo autem constructo, & à

rege Anna eiusque nobilibus multis ornamentis egregè illustrato, vno ibidem anno cum duobus germanis Foillano & Ultano sanctissimè philosophatus est. Deinde cum gentiliùm incurfione, vniuersa ferè insulæ vastitas immineret, ad Galliarum litora dimissus, à rege Francorum Clodoveo & patritio Erchenaldo honorificè susceptus, nouum in loco, quem Latiniacum nuncupât, monasterium construxit. At non multo post cum rege & patritio iter agens, infirmitate correptus vltimum in eorum complexu, cum insigni eximie sanctitatis significatione, spiritum ædidit. Corpus vero ab illustri viro Erchenaldo patritio in nouâ quam ibidem extruebat, ecclesiam illatum fuit; postquam annis quatuor quieuisset, ab episcopis Eligio & Autberto ad aliud quoddam ecclesiæ eius locellum, sine vllò corruptionis indicio transfertur: ubi illius merita cum admiranda miraculorum virtute egregè claruerunt.

Hanc Saxoniam vocat Beda, provinciam orientialium Anglorum.

In Anglia monasteriũ condit.

Item & in Gallijs.

Obitus eius.

Corpus eius post 4 annos adhuc incorruptũ.

T a EGRE.